

seddasamima weel moib tehha, kui agga usko
leiab; agga omma ennese pärast ei püssund
minna se kord middagi. Louha aial rüsi
Kommendant, Kinal Romani herra, tohtre
Aepliga Liessenhovist minno jure, agga min-
na püssufin neid, ei mitte pahhaaks pañna, et ei
fanud nende wasto tulla, egga woind neid jálle
sata minnema, sest et mo joud ei annud sedda.
Kui tohter mo karko ja mo keppi laua peakt sai
näinud, kohhe siis ütles: „Jummal ho kog,
mis hirmsad riistad on teil seál!“ — „Táni
nan Jummalat, kostsin, et on puid meti-
sas lassnud kaswada, se tulleb müsse nüüd
vágaa sureks heaks.“ — Kui said jálle ár a
sainud, ja ei tulnd juft minno mele, siis tuli-
sin plusti, ja leidsin — et woisin seista ilma
keppita; astusin fa monne sammo ja woisin
jallal käia, ja käisin toas eddasí ja taggasí, il-
ma kargo, ilma keppita, ni kui tahisin, ja hopsis
ilma waewata. Kui Kommendant õhtosd-
naks jálle tulli; siis tulin ukse peale temma
wastro, ja käisa toas t. mma körwas. Tems

ma panni sedda sureks immeks ja ei teädnud,
mis se piddi olema, agga tarvis arwasin nim-
metamattha talle játa, kuida olnud. Monne
aia pärast ütles müsse, ennast omma igga
luuse nimmetawa kirja sisse minnust pannud,
et omast luwallust ühhel hobil immelikuse
öllin peäsnud, ja kui ma jálle lahti sain — sest
Moser olli Hohentweilis wangis — siis wöt-
sin, Jumma ale tánni andes, ja Temma
armo mälestusseks, karko omma kasa rõmo-
ga, ja játsin prukimatta keik need tohtre roh-
hud, mis müsse ollid kirjotud.” — „Müüd
— nenda kirjotab Moser eddespidi weel —
„on juubba kaksteistkümmend aastat sest sadik
mõda läinud, kui se sündis, ja sadda ehk tuh-
hat innimest weiwad sedda tunnistada, et se
päwani luwallus sures waewas öllin, ja mits-
to sadda ja tuhhat innimest weiwad nenda-
sammoti fa tunnistada, et mul sest sadik,
Jummal olgo tánnatud, ei lu:egga pušowallo
ei olle enuam ollemas. Ka on Kinal Ro-
man ellus innimenne, kes keigeparciimine